

Η ΠΟΙΗΣΗ

Ο χορός των λέξεων παρθένος πάλι και πάλι,
κάθε φορά, αγάλι – αγάλι, στίχο το στίχο λικνίζεται
στη μουσική των κτύπων της καρδιάς·
εράνου ονείρων ερανίσματα
που στη λευκή σελίδα, ως τ' ουρανού τ' άστρα,
συναγμένα, μαργαριτοπλεγμένα,
αστράφτουν το στρατί της
και αλαργεύουν το ίχνος τους πελαργωτά,
καλλιεργώντας κρυσταλλουργήματα·
ψυχωμένα ωκεάνια ψιχία που
η ψυχή ψιθυρίζει και ψιθυρίζεται
κατ' ευθείαν απ' την άφθαρτη Φθία
του Αχιλλέα εντός μας·
αισθητή αίσθηση συναισθήσεων,
που με δυσθεώρητο σθένος
ομορφοπορφυροφέγγουν με το υφάδι τους,
κορφολογώντας τις
τρυγομορφοπυρφόρες αμπελοκορφάδες
της Ορφικής φωτομορφιάς
στο πυροφάνι των πνευματοκορφών της νόησης·
μα όλα αυτά, μαζί με το σπιθοβολούν πάθος
των παθών μιας σταύρωσης·
και μιας ανάστασης το αναστέναγμα·
σε πέλαο πάλλευκης, συναύλιας λάβας αιωνοφόρου αγάπης
μάνας, διδασκάλου, φωτός, ΛΟΓΟΥ ΘΕΟΥ!

19/8/2012

Ιωάννης Παναγάκος